

Казка про квіти щастя

Зоряна Живка

Наталочка визирнула у вікно. Купаючись у вранішньому промінні, цвірінькали горобці.

– Доброго ранку, сонечко! Яке ти радісне! Я також хочу бути щасливою!

Сонце лагідно всміхнулося дівчинці, проте не промовило ні слова у відповідь.

Наталочка вийшла з кімнати, біля дзеркала стояла мама.

– Доброго ранку, матусю! Я хочу бути щасливою!

– Гаразд, маленька, на сніданок у нас каша, слухайся бабусю. Дай щічку, цьомчик...

Мама ще підфарбувала губи, трохи загучно ляпнула дверима. Наталочка не образилася – мама в неї добра та вродлива, але вона поспішає на роботу. До дзеркала підійшла сестра.

– Катю, я хочу бути щасливою!

– Зайчику, я тобі книжку цікаву подарую, а зараз вибачай, в мене семінар на першій парі...

Наталочка розуміє, сестра – студентка, в неї заняття, їй ніколи...

– Тату, я хочу бути щасливою.

– Так, моя кицюню, я тобі ввечері ведмедика принесу, великого м'якого ведмедика... До вечора!

Наталочка зітхає: тато заклопотаний, у нього сьогодні, напевне, важлива зустріч. Хоча звісно він найкращий у світі тато.

Вона прямує до братової кімнати. Сашко сидить обклавшись книжками й зошитами, ніби у фортеці.

– Саню, га, Саню!

– Чого тобі?

– Я хочу бути щасливою.

– "Людина спочатку народження прямує до смерті, буття абсурдне. Людина розглядається як істота нещасна, що лише бореться за своє існування".

– Який жах! – Наталочка стурбовано подивилася на брата: може, він захворів? – Тобі не зле?

– Це філософські погляди екзистенціалістів.

– Кого? Кого?

– Екзистенціалістів.

– А що воно таке?

– Філософська течія середини ХХст. Це сказав А. Камю, в романі "Чума". А взагалі доживеш до одинадцятого класу – дізнаєшся. І взагалі, не заважай, в мене завтра іспит з літератури.

Взагалі, то Санько завжди веселий і дотепний хлопчина. Але, що зробиш, у нього випускні іспити. Добре, що Наталочка ще мала, в неї іспитів нема, вже канікули.

Проте дівчинка засмучена: "Невже ніякого щастя нема? Спитаю в бабусі, вона в нас наймудріша - повинна знати". Дівчинка прямує до кухні. Бабуся сидить у кріслі біля вікна в плете на шпичках.

- Ти вже встала, дитинко моя? А я й не зауважила. Снідай, серденько, - бабуся починає метушитися біля онучки. - Ось я тобі кашки насиплю, молочка наллю.

- Бабусю, я хочу бути щасливою. Чи є на світі щастя?

- Є, золота моя, є.

- А яке воно? Як його знайти?

Бабуся замислилась.

- Усі люди шукають щастя, але ніхто насправді не знає, яке воно. Пам'ятаєш, колись я читала тобі казку про чарівні квіти, квіти щастя. Кожен, хто їх знайде, обов'язково стане найщасливішим у світі. Пошукай, може, й ти знайдеш.

Наталочка доїла сніданок, швиденько вдяглася й побігла на вулицю. На подвір'ї було тихо, навіть горобці втомилися цвірінчати. Нічний дощик щедро повмивав усі дерева й кущі, навіть кожну травинку. А в калюжах віддзеркалилось голубе небо. Наталочка вдихнула на повні груди й узялася шукати квітку щастя.

Але на клумбі біля під'їзду росли тільки нагідки, чорнобривці та маргаритки. "Може, під вікнами?" Але там цвіли мальви, жовті лілії, облітали пелюстки з півоній.

Наталочка присіла на лаві біля під'їзду. "Нічого, скоро поїдемо на дачу, раптом там знайду. А як ні, доведеться піти в ботанічний сад."

- Доброго ранку, Наталю! Чому така зажурена, може, загубила щось? - біля дівчинки сіла сусідка бабуся Галя.

- Та ні, просто я шукаю квіти щастя. Я дуже хочу бути щасливою! Є така казка про чарівні квіти: хто їх знайде, то обов'язково щасливим буде. Але, раптом так лише в казках буває...

- Чому ж, це не казка...

- Як? Може, Ви знаєте де й ростуть ті квіти? Хоч би одненька.

- Знаю, як же не знати, я їх і сама колись шукала. Тільки ти збagni, маленька, чарівні квіти не принесуть щастя, як їх просто зірвати. Їх треба виростити, виплекати самому.

- Це нічого! Я вмію доглядати за кімнатними квітами. В мене їх багато: і фіалки, й бегонія, й китайська роза. І кілька горщиків порожніх ще є.

- Квіти щастя ростуть не в горщиках.

- А де ж тоді?

- У душі людини.

- У душі? Як це так? Що ж це тоді за квіти? - зовсім здивувалася дівчинка.

- Це Божі квіти. Хто їх має - завжди щасливий та вдоволений. Називаються вони: любов, радість, мир, довготерпіння, лагідність, милосердя, доброта, вірність, стриманість.

- Гарно... Але де я зможу придбати насіння?

- У крамниці його не продають, це вже точно... Мабуть єдиний вихід - звернутися

до Садівника, – усміхнулася старенька.

– Бабусю, а як мені Його знайти, того Садівника? Може, у Вас телефон Його є?

– Телефон, кажеш? Гм... Мабуть можна й без телефону обійтися. Квіти то Божі, то ж і Садівник – Бог. Ти просто звернися до Господа в молитві й попроси Його посіяти квіти щастя у твоїй душі.

– Дякую, бабусю.

Старенька вже встала й хотіла йти додому.

– Заждіть, а коли вони зацвітуть, мої чарівні квіти?

– Цього я, дитинко, не знаю, то вже від тебе залежить. Сам Бог допомагатиме тобі за квітами у серці доглядати. А як ти будеш їх старанно плекати, то з них ще й плоди зродять. Біблія їх називає плодами Духа. Сама ти їх не зможеш побачити – інші люди помічатимуть їх у тобі та дякуватимуть Богові.

– А я?

– А ти навчишся бачити їх у інших людях. Ти заходь до мене якось, маленька, я тобі ще розкажу про Бога та Його квіти. Лишайся здорова!

Бабуся Галя пішла. А Наталочка ще довго сиділа на лаві під кленом і думала про квіти щастя. Вона здійняла очі до неба (бо де ще може мешкати Бог, як не в небі?) та прошепотіла: "Дорогий Боже, я дуже хочу, щоб у моїй душі росли квіти щастя. Посій їх у мені, будь ласка, й допоможи старанно за ними доглядати, аби вони росли гарні й пишні та принесли рясні плоди!"

Вона мріяла й уявляла, на що будуть схожі ті квіти:

– Любов мабуть подібна до лілії, радість весела, як чорнобривці чи кручені паничі. А мир? Можливо, ніжний і блакитний, як незабудки чи лісові фіалки... А терпіння? Якого кольору пелюстки в терпіння?

Може ви знаєте?